

Довга Хода

Тоталітарне майбутнє. У щорічному змаганні для хлопців під назвою «Довга Хода» переможець лише один і він отримає все. На решту учасників чекає смерть.

Шістнадцятирічний Рей наважується взяти участь у «Довгій Ході». Його суперники — 99 підлітків. Кожен з них прагне перемогти і вижити. Для цього потрібно весь час іти заздалегідь визначеним маршрутом зі швидкістю не менше ніж чотири милі на годину.

Кожен непослух карається попередженням. За годину їх можна отримати не більше трьох. Замість четвертого — розстріл. Рей і 99 хлопців починають змагатися зі смертю. Але до кінця дійде лише один.

СТІВЕН КІНГ

ПІД ПСЕВДОНІМОМ РІЧАРД БАКМЕН

ДОВГА ХОДА

КСД

С Т И Б Е Н
К И Н Г

**STEPHEN
KING**

WRITING AS RICHARD BACHMAN

**THE LONG
WALK**

A NOVEL

**С Т І В Е Н
К І Н Г**

ПІД ПСЕВДОНІМОМ РІЧАРД БАКМЕН

**ДОВГА
ХОДА**

РОМАН

Переклад з англійської
Володимира Куча

ХАРКІВ **КСД**
2023

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-12-9991-7 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: King S. The Long Walk: A Novel / Stephen King writing as Richard Bachman. — New York: Signet, 1999. — 400 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Кінг С.

К41 Довга Хода : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. В. Куча. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 336 с.

ISBN 978-617-12-9797-5

ISBN 978-1-5011-4382-3 (англ.)

Тоталітарне майбутнє. У щорічному змаганні для хлопців під назвою Довга Хода переможець лише один, і він отримає все. На решту учасників чекає смерть. Шістнадцятирічний Рей наважується взяти участь у Довгій Ході. Його суперники — 99 підлітків. Кожен з них прагне перемогти та вижити. Для цього треба весь час іти задалегідь визначеним маршрутом зі швидкістю не менше ніж чотири милі за годину. Кожен непослух карається попередженням. За годину їх можна отримати не більше трьох. Замість четвертого — розстріл. Рей і 99 хлопців починають змагатися зі смертю. Але до кінця дійде тільки один.

УДК 821.111(73)

© Richard Bachman, 1979

© Stephen King, introduction, 1996

© Depositphotos.com / wabeno, обкладинка, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Як важливо бути Бакменом

Це вже друга моя передмова до так званих «бакменівських книжок» — словосполучення, яке стало назвою (принаймні в моїй голові) для перших кількох романів, опублікованих під іменем Річард Бакмен, тих, що на початку були нерозкритими пейпербеками під логотипом видавництва *Signet*. Перша передмова мені не надто подобається, вона радше здається хрестоматійним прикладом письменницького потьмарення розуму. Але це не дивно. Коли вона писалася, бакменівське альтер еґо (тобто я) було не в тому настрої, який можна назвати замисленим чи аналітичним. Насправді я почувався окраденим. Бакмена не створено як короткотермінове назвисько. Він мав залишитися надовго, тож коли зв'язок між моїм і його іменами віднайшли, я був здивований, засмучений і злющий. А це не той стан, що годиться для написання доброго есе. Цього разу, сподіваюся, вийде краще.

Мабуть, найважливіше, що я можу сказати про Річарда Бакмена: *він став справжнім*. Звісно ж, не повністю (з нервовою усмішкою промовив він). Я це пишу не в маренні. Хоча... ну... все може бути. Врешті-решт, марення — це саме те, що автори художньої літератури намагаються викликати у своїх читачів, принаймні поки книжка лежить розгорнута перед ними, тож і самі письменники навряд чи забезпечені від цього стану... як би його назвати? «Цілеспрямоване марення» звучить нормально?

У будь-якому разі Річард Бакмен почав кар'єру не в ролі марення, а радше в ролі укриття, з якого я міг опублікувати кілька ранніх робіт, які, здавалося мені, сподобаються читачам. Тоді він почав рости й оживати, а таке часто трапляється зі створіннями з письменницької уяви. Я став уявляти, що він живе життям фермера-молочаря... його дружину, вродливу Клавдію Інез Бакмен... його самотні ранки в Нью-Гемпширі, проведені за доїнням корів, на прогулянках у лісі в роздумах про свої історії... вечори за письмом на друкарській машинці «Оліветті», поруч із якою — незмінна склянка віскі. Я колись знав письменника, що говорив, мовляв, коли письмо йде добре, його роман «наливається». Так почав наливатися й мій псевдонім.

Тоді, коли його прикриття зникло, Річард Бакмен помер. Я не ставився до цього серйозно, коли давав кілька інтерв'ю, які почувався зобов'язаним дати, і говорив, що він помер від раку псевдоніма, хоча насправді його вбив шок: усвідомлення, що іноді люди просто не здатні дати тобі спокій. Якщо висловитися пишніше (хоч і цілком близько до істини), Бакмен був вампірським боком мого існування, якого вбило сонячне світло розкриття. Мої почуття щодо всього цього були настільки суперечливі (й настільки *плідні*), що їх вистачило на цілу книжку (Стівен-Кінгівську) «Темна половина». У ній ідеться про письменника, чий псевдонім, Джордж Старк, оживає по-справжньому. Цей роман моя дружина завжди не зносила, мабуть, тому що в Теда Бомонта мрія стати письменником бере гору над реальністю буття чоловіком. У Теда марення цілком перевершує раціональне мислення, що призводить до жахливих наслідків.

Проте в мене такої проблеми не було. Серйозно. Я відклав Бакмена геть, і хоча мені було шкода, що тому довелося померти, я б лукавив, якби не сказав, що ця смерть принесла мені також і часточку полегшення.

Романи, розміщені в цій збірці¹, написав молодий чоловік, злий, енергійний і цілком одержимий мистецтвом та ремеслом письменства. Вони були написані не як бакменівські (Бакмена тоді ще не існувало), проте в бакменівському стані свідомості: легка лють, сексуальне невдоволення, скажено чудове почуття гумору й легкий відчай. Бен Річардс, кощавий передтуберкульозник, протагоніст «Переслідуваного» (настільки віддалений від персонажа Арнольда Шварценеггера у фільмі, наскільки це взагалі можливо), врізається захопленим літаком у хмарочос «Мережєвих ігор», убиваючи себе, проте забираючи також життя сотень (а може, й тисяч) працівників БТБ — ось щасливий кінець, за версією Річарда Бакмена. Закінчення інших романів Бакмена навіть похмуріші. Стівен Кінг розуміє, що добрі люди не завжди перемагають (див. «Куджо», «Кладовище домашніх тварин» і, мабуть, «Крістіну»), проте він також розуміє, що здебільшого перемагає таки за ними. Щодня в реальному житті добрі люди перемагають. Здебільшого ці перемоги залишаються нікому не відомими (мало хто купить газету з заголовком «ЧОЛОВІК ЗНОВУ БЕЗПЕЧНО ПОВЕРНУВСЯ ДОДОМУ З РОБОТИ» на першій

шпальті), але це реальні історії... а письменство має відбивати реальність.

І все одно...

У першій чернетці «Темної половини» Тед Бомонт у мене цитував Доналда Е. Вестлейка, дуже смішного письменника, який випустив кілька вельми похмурих романів під псевдонімом Річард Старк. Коли його попросили роз'яснити дихотомію між Вестлейком і Старком, цей письменник відповів: «Я пишу Вестлейкові історії в сонячні дні. Коли дощить, я Старк». Здається, ця фраза не потрапила у фінальну версію «Темної половини», але мені вона завжди подобалася (я себе завжди до цього *релейтив*, як зараз модно говорити). Бакмен — вигадане створіння, яке з кожною опублікованою книгою з його іменем на обкладинці ставало дедалі реальнішим, — був із дощових, найдощовіший, можна сказати.

Хороші люди здебільшого перемагають, відвага зазвичай тріумфує над страхом, домашні пси майже ніколи не заражаються сказом: це те, що я знав у двадцять п'ять і що знаю досі, у 25×2 . Але також я знаю, що в усіх нас у нутрі є місце, де дощ не вщухає, тіні завжди довгі, а в лісах водяться численні почвари. Добре мати голос, який проартикулює жахи такого місця й частково опише його географію, не відмовляючись від сонячного проміння та чіткості, які так часто наповнюють наші звичні життя.

У «Схудлому» Бакмен уперше заговорив від власного імені — це був єдиний із ранніх бакменівських романів, у якому на першій чернетці було його ім'я, а не моє, — і мені здалося нечесним, що, тільки-но він почав набувати власного голосу, його можуть плутати зі мною. Це було б помилкою, бо на той час Бакмен став для мене своєрідним ідом. Він говорив те, що я не міг собі дозволити, і думка про те, як він (не автор бестселерів, його ім'я не з'являється в «Форбс» у якомусь дурному списку конференсьє, що з розкошів навісніють, не обличчя, що опиняється в програмі «Сьогодні», не запрошений для камео в кіно) десь на молочній фермі в Нью-Гемпширі тихенько пише свої книжки, дозволяла йому мислити й говорити так, як не міг я. А тоді з'явилися новини: «Бакмен — це насправді Кінг», — і ніхто, навіть я сам, не був у змозі захистити мерця чи вказати на очевидне: Кінг — це також насправді Бакмен, принаймні подеколи.

Це нечесно, думав я тоді і так само думаю тепер, проте життя іноді підкидає тобі маленьке пацятко, та й по всьому. Я вирішив викинути Бакмена зі своїх думок та життя, і так тривало чимало років. А тоді, коли я писав один роман (стівен-кінгівський) під назвою «Десперація», Річард Бакмен зненацька знову вигулькнув у моєму житті.

Я саме працював на «ванівському» спеціалізованому текстовому процесорі. Він був схожий на візіофон зі старого серіалу про Флеша Гордона. У мого був зовсім трохи сучасніший лазерний принтер, і час від часу, коли мені щось спадало на думку, я записував якусь фразу чи ймовірну назву на уривку паперу і скотчем приклеював збоку на принтер. Дописуючи третю чверть «Десперації», я занотував на одному з уривків єдине слово: РЕГУЛЯТОРИ. Перед тим у мене виникла чудова ідея роману, де йшлося б про іграшки, зброю, телебачення й передмістя. Я не знав, чи колись напишу його (чимало тих «принтерних записок» не обернулися нічим), але було круто про це роздумувати.

Потім одного дощового дня (річард-старківського), коли я заїжджав до себе на доріжку, мені дещо спало на думку. Не знаю, звідки воно прийшло, бо ніяк не стосувалося дрібниць, що тоді кружляли в голові. Ідея полягала в тому, щоб узяти персонажів із «Десперації» й помістити їх у «Регулятори». В одних випадках вони б грали ролі тих же людей, в інших — змінилися б. Вони б у жодному випадку не робили те саме й не реагували так само, бо різні історії вимагають різних планів дій. Я подумав, що це буде наче учасники однієї трупи, які грають у двох різних п'єсах.

Тоді мені спало на думку дещо навіть цікавіше. Якщо я можу скористатися поняттям трупи для *персонажів*, то можу залучити його також і для сюжету: запхати чимало елементів із «Десперації» в цілком нову форму й створити своєрідний дзеркальний світ. Ще до початку роботи я знав, що багато критиків назвуть це роздвоєння дешевим трюком... і вони не те щоб зовсім помилятимуться, якщо чесно. Але я подумав, що це буде хоч і дешевий, але хороший трюк. Може, навіть просвітлювальний трюк, який продемонструє м'язистість і різнобічність оповіді, її мало не безмежні можливості в адаптації кількох простих елементів у нескінченних привабливих варіаціях, її пустотливий шарм.

Але ті дві книжки не могли *звучати* цілком однаково, не могли *означати* одне й те ж, так само як різне звучання й значення мають однакові вистави Едварда Олбі й Вільяма Інджа, навіть якщо виконані два вечори поспіль однією трупною акторів. Як же мені створити інший голос?

Спочатку я думав, що це не вдасться, тому краще відправити цю ідею в кошик Руба Голдберга, який у мене стоїть десь у глибинах розуму, позначений написом «ЦІКАВІ, АЛЕ НЕЗДІЙСНЕННІ ШТУКИ». А тоді спало на думку, що відповідь завжди лежала поруч: «Регулятори» міг би написати Річард Бакмен. Поверхнево його голос звучить так само, як мій, але під цією поверхнею — цілий всесвіт розбіжностей, голоси різні, наче сонце і дощ, скажімо так. І його погляд на людей завжди відрізнявся від мого, він був водночас веселіший і холоднокровніший (Барт Доз у «Дорожніх роботах», моєму улюбленому ранньому бакменівському романі, чудовий цьому приклад).

Бакмен, звісно ж, помер, я сам про це повідомив, але для письменника смерть насправді проблема незначна — запитайте Пола Шелдона, який для Енні Вілкс повернув до життя Мізері Честейн, чи Артура Конан Дойла, що повернув Шерлока Голмса з Райхенбахського водоспаду, коли на нього напустилися фанати з усієї Британської імперії. Та й насправді ж я не повертав Річарда Бакмена до життя. Просто уявив собі коробку відкинутих рукописів у нього в підвалі, в якій зверху лежали «Регулятори». І просто переписав книжку, яку Бакмен уже створив.

Переписування давалося трохи важче... але водночас значною мірою бадьорило. Було надзвичайно приємно знову почути голос Бакмена, і те, на що я сподівався, таки *сталось*: фінальна книжка була свого роду сестрою-близнючкою тієї, яку я написав під власним іменем (і ті книжки були написані буквально впритул: в один день я закінчив кінгівську, а наступного вже взявся за бакменівську). Вони були так само не схожі, як Кінг і Бакмен. «Десперація» — про Бога, «Регулятори» — про телебачення. Думаю, таким чином вони обидві про вищі сили, але дуже різні.

Бути Бакменом завжди було важливо тому, що важливо віднаходити добрий голос і вагому точку зору, яка дещо відрізняється від власної. Не *цілком* відрізняється, я не настільки шизоїд. Проте я вважаю, що

є певні способи, якими ми змінюємо свою точку зору й сприйняття, щоб побачити себе по-новому (ніби вдягаємо новий одяг чи по-іншому зачісуємось), і що ці способи можуть бути дуже корисними шляхами до оживлення й освіження старих стратегій проживання життя, споглядання життя й творення мистецтва. Жодна з цих реплік не має натякати на те, що в бакменівських книжках я зробив щось неймовірне, і це, звісно ж, не аргументи на користь їхньої художньої цінності. Але я занадто люблю свою роботу, щоб давати їй зачерствіти. Бакмен був одним зі способів, якими я спробував освіжити своє ремесло, щоб воно не стало надто комфортним і м'якеньким.

Я сподіваюся, що ці ранні книжки показують певний поступ в особі Бакмена і що вони також показують сутність цієї особи. Темні тони, розпач, навіть коли лунає сміх (узагалі, *найбільший розпач* саме тоді, коли лунає сміх), Річард Бакмен — не той, ким я хотів би бути завжди, навіть якби він і досі був живий... але приємно мати цей варіант, таке вікно у світ, хоч яке суперечливе. Крім того, ознайомлюючись із цими історіями, читач або читачка може виявити, що Дік Бакмен має одну спільну рису з альтер еґо Теда Бомонта, Джорджем Старком: він не дуже приємний тип.

І я от думаю, чи немає в тій коробці, яку вдова місіс Бакмен знайшла в підвалі їхнього фермерського будинку в Нью-Гемпширі, ще якихось добрих завершених чи майже завершених рукописів.

Іноді я *багато* про це думаю.

Стівен Кінг
Ловелл, Мейн
16 квітня 1996 року

Присвячується

[1](#) Ідеться про «The Bachman Books» — збірку з чотирьох романів («Лють», «Довга Хода», «Дорожні роботи», «Переслідуваний»), що вийшли під однією обкладинкою в 1985 році. Далі передмова міститиме спойлери до останнього роману. *(Тут і далі — прим. перекл.)*

Джимові Бішопу, Бертіві Гетлену й Тедові Голмсу²

² Викладачі Мейнського університету, де навчався Кінг.

Для мене Всесвіт був зовсім позбавлений Життя, Мети, Волі, навіть Ворожості. Це був лише монструозний мертвий і безмірний паровий двигун, що просто обертається у власній неживій байдужості, щоб перемолоти мене, від кінцівки до кінцівки. О широченна, похмура, самотня Голгото, Млине Смерті! По що Живих вигнано на самоту, свідомих? По що, якщо Диявола не існує? Чи хіба що Диявол за Бога вам?

Томас Карлайл

Я закликаю всіх американців якомога частіше ходити. Це не лише добре для здоров'я, а й підіймає настрій.

Джон Ф. Кеннеді (1962)

Помпа не працює,
Бо вандали вкрали корбу.

Боб Ділан³

³ «Subterranean Homesick Blues».

РОЗДІЛ 1

Назвіть таємне слово й виграйте сотню доларів.

Джордже, хто наші перші учасники?

Джордже?.. Джордже, ти там?

Граучо Маркс «Життям закладайся»⁴

Того ранку на паркінг під охороною заїхав старий блакитний «форд», схожий на малого втомленого пса після напруженого бігу. Один з охоронців, беземоційний молодик в уніформі кольору хакі, підперезаний портупесею, попросив показати блакитну пластикову картку ідентифікатора. Хлопець на задньому сидінні передав її матері. Мати передала картку охоронцеві. Охоронець вставив її в термінал, що в позаміській непорушності здавався химерним і недоречним. Термінал проковтнув картку й засвітив на екрані:

ГАРРЕТІ РЕЙМОНД ДЕВІС
РОУД 1 ПОВНАЛ
МЕЙН
ОКРУГ АНДРОСКОГґІН
ІДЕНТИФІКАЦІЙНИЙ НОМЕР
49-801-89
ОК-ОК-ОК

Охоронець натиснув ще якусь кнопку, і написи згасли, а екран знову став гладеньким, зеленим і порожнім. Він махнув їм, мовляв, їдьте далі.

— А картку вони що, не віддають? — запитала місіс Гарреті. — Хіба не...

— Ні, мам, — терпляче відповів Гарреті.

— Мені таке не подобається, — висловилася вона, заїжджаючи на вільне місце.

Вона це повторювала від самого початку їхньої поїздки, що почалася в темряві о другій ночі. Вона ці слова фактично вистогнувала.

— Не хвилюйся, — відповів він, не чуючи власного голосу.

Він був зайнятий розгляданням і власною сумішшю очікування і страху. Він вийшов з автівки мало не перед тим, як стихнув останній астматичний посвист двигуна, — високий, міцно збитий хлопець, одягнутий у вицвілий армійський кітель, на весняній прохолоді восьмої ранку.

Його мати також була висока, проте занадто худа. Грудей майже не мала, суто символічні ґульки. Очі її бігали з непевністю, наче шоковані. Обличчя — як у людини з інвалідністю. Металеве волосся повибивалося навсібіч з-під складної системи шпильок, які мали б тримати його на місці. Сукня негарно звисала на тілі, наче нещодавно жінка сильно втратила вагу.

— Рею, — промовила вона шепотом змовниці, якого він почав жахатися. — Рею, послухай...

Він опустил голову і вдав, що заправляє сорочку. Один з охоронців їв польовий раціон із бляшанки й читав комікс. Гарреті спостерігав за тим, як охоронець їсть і читає, і вдесятитисячне подумав: «Це все *насправді*». І тепер нарешті ця думка почала набирати якоїсь ваги.

— Ще є час передумати...

Страх і очікування зросли на кілька поділок.

— Ні, на це вже часу немає, — заперечив він. — Останній день відмови був учора.

Тим же тихим змовницьким голосом, який йому осточортів:

— Вони все зрозуміють, я впевнена. Майор...

— Майор... — почав Гарреті, а тоді побачив, як мама скривилася. — Мамо, ти сама знаєш, що зробить Майор.

Ще одна машина завершила ритуал перед воротами й запаркувалася. З неї вийшов хлопець із темним волоссям. Потім вийшли його батьки, і якусь мить вони втрюх стояли разом, наче схвильовані бейсболісти. Він, як і багато інших хлопців, мав на плечах легкий гермомішок. Гарреті замислився, чи не дурник він, що сам не взяв собі такого.

— Не передумаєш?

Це провина, провина під личиною тривоги. Хоча йому лише шістнадцять, Рей Гарреті трохи знає щодо провини. Мама відчуває, що була надто холодною, надто втомленою чи, може, надто зацикленою на старих болях, щоб стримати синове божевілля ще в зародковому стані — спинити його до того, як громіздка машинерія Держави, її охоронці в хакі й комп'ютерні термінали взяли гору, з кожним днем цупкіше затягуючи його у своє бездушне нутро, аж до вчора, коли з фінальним грюкотом кришка за ним замкнулася.

Він поклав їй руку на плече.

— Мамо, це моя ідея. Я знаю, що це не ти придумала. Я... — Він роззирнувся. На них ніхто не звертав навіть найменшої уваги. — Я тебе люблю, але так буде найкраще. Хоч би чим усе скінчилося.

— Ні, не найкраще, — сказала вона, мало не плачучи. — Ні, Рею, не найкраще. Якби тут був твій тато, він би це припи...

— Але його тут нема, правда?

Він поведився брутально, сподіваючись запобігти сльозам... а що, як їм доведеться її відтягувати? Він чув, що іноді й таке трапляється. Від цієї думки його пройняло морозом. Тоді промовив уже м'якше:

— Мамо, змирися з цим. Добре? — вичавив із себе усмішку. — Добре, — відповів за неї.

Підборіддя в неї тремтіло, проте вона кивнула. Не зовсім «добре», але вже пізно. Ніхто вже нічого не вдіє.

Поміж соснами зашелестів вітерець. Небо було ясно-блакитне. Прямо попереду пролягала дорога й стояв простий кам'яний стовп, що позначав кордон між США і Канадою. Зненацька очікування пересилило страх, і Гарреті захотілося вирушити, запустити все те шоу.

— Я от приготувала. Ти ж можеш узяти, правда? Вони не дуже важкі. — Вона втелющила йому обгорнутий фольгою пакунок із печивом.

— Ага.

Він узяв, тоді неохочо стиснув пакунок, намагаючись дати їй те, що вона має отримати. Поцілував її в щоку. Шкіра в неї була наче старий шовк. На секунду йому здалося, що він сам розплачеться. Тоді Гарреті подумав про усміхнене вусате обличчя Майора й відступив, ховаючи печиво в кишеню кітеля.

— Па-па, мамо.

— Па-па, Рею. Будь чемним.

Вона трохи постояла на місці, і в нього виникло відчуття, що вона дуже легка, наче навіть найслабший порух цього ранкового вітерцю може знести її геть, мов пухнасту кульбабку. Тоді вона залізла назад у машину й завела двигун. Гарреті стояв на місці. Вона підняла руку, помахала. Сльози вже текли. Він їх бачив. Він помахав у відповідь, після чого вона виїхала, а він так і стояв з руками по боках і думав, яким, напевно, гарним, сміливим і самотнім виглядає. Проте коли авто проїхало через ворота, його вразив смуток, бо він знову став лишень шістнадцятирічним, самотнім у незнайомому місці.

Він обернувся в бік дороги. Той інший хлопець, брюнет, саме дивився, як від'їжджають і його батьки. На щоці в нього був глибокий шрам. Гарреті підійшов і привітався.

Темноволосий хлопець перевів погляд на нього.

— Здоров.

— Я Рей Гарреті, — представився він, почуваячись злегка мудилом.

— Я Пітер Маквріс.

— Готовий? — запитав Гарреті.

Маквріс стенив плечима.

— Мандражую. То найгірше.

Гарреті кивнув.

Удвох вони рушили в бік дороги й кам'яного стовпа. Позаду них паркувались інші автомобілі. Притьмом закричала якась жінка. Гарреті з Макврісом несвідомо підійшли ближче одне до одного. Ні той, ні інший не обернулися. Попереду простягалася дорога, широка й чорна.

— Покриття до полудня буде гаряче, — раптово сказав Маквріс. — Я біля краю триматимуся.

Гарреті кивнув. Маквріс вдумливо глянув на нього.

— Ти скільки важиш?

— Сто шістдесят.

— Я сто шістдесят сім⁵. Кажали, що чим важчий, тим швидше втомишся, але мені здається, я в непоганій формі.

Як на Гарреті, то Пітер Маквріс тут прибіднівся — він був у прекрасній формі. Гарреті загадувався, хто це йому «казали», мовляв, чим важчий, тим швидше втомишся. Він мало не запитав про це, але вирішив, що не варто. Хо́да — одна з тих речей, які живуть апокрифами, талісманами, легендами.

Маквріс присів у тіні біля кількох інших хлопців, і за мить Гарреті присів поруч. Маквріс наче зовсім перестав зважати на нього. Гарреті глянув на свій годинник. П'ять по восьмій. Залишилося п'ятдесят п'ять хвилин. Нетерплячість і очікування повернулися, тож він зробив усе можливе, щоб придушити ці відчуття, наказуючи собі насолоджуватися сидінням, поки може.

Усі хлопці сиділи. Сиділи групками й поодинці. Один заліз на найнижчу гілку сосни, що височіла над дорогою, і їв щось схоже на сандвіч із джемом. Він був худий і білявий, у фіолетових штанах і блакитній сорочці шамбре під старим светром на замку з дірками на ліктях. Гарреті замислився, чи цей худий витримає довго, чи швидко вигорить.

Хлопці, поруч із якими сиділи вони з Макврісом, розмовляли.

— Я не спішу, — сказав один. — А для чого? А якщо попередять, то й що? Просто пристосовуєшся, та й усе. Пристосування — головне слово тут. Запам'ятайте, де ви це вперше почули.

Він роззирнувся й помітив Гарреті з Макврісом.

— О, ще парочка теляток на забій. Генк Олсон моє ім'я. Ходити — мій коник, — промовив він без тіні усмішки.

Гарреті представився. Маквріс повідомив своє ім'я з відсутнім виразом обличчя, не відриваючи очей від дороги.

— Арт Бейкер, — тихо представився інший. Він говорив із ледь помітним південним акцентом.

Усі четверо поручкалися. Запала короткочасна тиша, тоді Маквріс сказав:

— Страшно трохи, правда?

Усі кивнули, крім Генка Олсона, який знизав плечима й розплився в усмішці. Гарреті дивився, як хлопець на сосні доїв сандвіч, зіжмакав вощений папір, у який той був загорнутий, і викинув на ґрунтове узбіччя. Цей швидко вигорить, подумав він. Від цього йому стало трохи краще.

— Бачите оте місце біля стовпця? — раптом озвався Олсон.

Усі глянули в той бік. Від вітру на дорозі мінилися візерунки тіней. Гарреті не знав, чи бачить те, про що йдеться.

— Це з позаминулої Довгої Ходи, — з похмурим задоволенням пояснив Олсон. — Пацан був настільки наляканий, що о дев'ятій просто завмер.

Вони мовчки роздумували над цим жахом.

— Просто не зміг поворухнутись. Отримав три попередження, а тоді о 9:02 його дискваліфікували. Просто отам, біля стартового стовпця.

Гарреті задумався, чи в нього самого ноги не залякнуть. Він так не думав, але це така річ, про яку достеменно не знаєш, доки не прийде час, і це страшна думка. Він замислився, чому Генкові Олсону взагалі захотілося порушити таку жахливу тему.

Арт Бейкер раптом виструнчився.

— Он їде.

До кам'яного стовпця під'їхав і зупинився мишастого кольору джип. За ним ішов дивний транспорт, що рухався значно повільніше.

Спереду і ззаду цього напівгусеничного бронетранспортера містились іграшкового розміру радіолокаційні антени. На верхній платформі сиділи двоє солдатів, і в Гарреті в животі пробігав холодок, коли він на них дивився. У руках ті тримали великокаліберні армійські карабіни.

Деякі хлопці попідводились, але ні Гарреті, ні Олсон, ні Бейкер цього не зробили, а Маквріс після першого погляду знову занурився у власні думки. Худий хлопець на сосні ліниво розмахував ногами.

З джипа вийшов Майор. Це був високий випростаний чоловік із сильною пустельною засмагою, до пари якій ішли прості штани хакі. На портупеї в нього висів пістолет, а на обличчі були дзеркальні протисонцеві окуляри. Ходили чутки, що в Майора надзвичайно чутливі до світла очі, і його ніколи не бачили на людях без окулярів.

— Сідайте, хлопці, — сказав він. — Пам'ятайте про підказку №13.

Тринадцята підказка веліла: коли можливо, завжди заощаджуйте енергію.

Ті, що підвелися, сіли. Гарреті знову глянув на годинник. 8:16, і він вирішив, що пристрій на хвилину поспішає. Майор завжди прибуває вчасно. Він на мить замислився, чи не перевести хронометр на хвилину назад, а тоді забув про це.

— Промов я тут не виголошуватиму, — продовжив Майор, обводячи їх порожніми лінзами, що приховували очі. — Висловлюю вітання переможцю серед вас та пошану за звитягу тим, хто програє.

Він повернувся до джипа. У повітрі борсалася тиша. Гарреті глибоко вдихнув весняне повітря. Буде тепло. Гарний день, щоб пройтися.

Майор знов обернувся до них. У руці він тримав планшетку.

— Коли я назву ваше ім'я, підійдіть і візьміть свій номер. Тоді повертайтеся на місце, доки не прийде час почати. Прошу робити все в темпі.

— Тепер ти в армії, — усміхаючись, процитував Олсон, але Гарреті не зважав.

Не захоплюватися Майором просто неможливо. Батько Гарреті, до того як його забрали Загони, любив примовляти, що Майор — найрідкісніший і найнебезпечніший монстр, котрого може породити будь-яка країна, соціопат із підтримкою суспільства. Проте він ніколи не бачив Майора особисто.

— Ааронсон.

Присадкуватий хлопчина-фермер з обпаленою сонцем шиєю пошурував уперед, очевидно святобливо наляканий присутністю Майора, і взяв свою велику пластмасову одиничку. Пристебнув її собі до футболки притискним кріпленням, а Майор поплескав його по спині.

— Абрагам.

Високий хлопець із рудуватим волоссям у джинсах і футболці. Куртку він по-школярськи пов'язав собі на талії, і вона шалено залопотіла в нього на рівні колін. Олсон зневажливо хихотнув.

— Бейкер, Артур.

— Це я, — сказав Бейкер і підвівся. Він рухався з напускною лінивістю, від чого Гарреті занервувався. З Бейкером буде важко. Бейкер протримається довго.

Бейкер повернувся. Він пристебнув свою трійку справа на грудях футболки.

— Він тобі щось говорив? — запитав Гарреті.

— Запитав, чи в нас на Півдні вже починає пряжить, — присоромлено сказав Бейкер. — Так, він... Майор говорив зі мною.

— Якщо й починає, то пряжить не так сильно, як буде сьогодні, — віджартувався Олсон.

— Бейкер, Джеймс, — промовив Майор.

Так тривало до 8:40, і все зійшлося. Ніхто не ухилився. На паркінгу почали заводитися двигуни, і кілька машин поїхало геть — хлопці зі списку запасних, які тепер подадуться додому й дивитимуться Довгу Ходу по телевізору. Починається, подумав Гарреті, дійсно починається.

Коли надійшла його черга, Майор вручив йому номер 47 і сказав:

— Хай щастить.

Зблизька він пахнув дуже по-чоловічому та якось непереборно. Гарреті відчув майже невтихомирне бажання торкнутися ноги цього чоловіка, щоб перевірити, чи справжній він.

Пітер Маквріс отримав номер 61. Генк Олсон — 70. Той пробув біля Майора довше, ніж інші. Майор розсміявся з якихось Олсонових слів і поплескав його по спині.

— Я сказав йому тримати неподалік чималеньку суму грошей, — пояснив Олсон, коли повернувся. — А він мені сказав: покажи їм. Сказав, що йому подобається, коли хтось аж рветься в рись. Дай їм чортів, хлопче, сказав.

— Непогано, — озвався Маквріс і підморгнув Гарреті.

Той замислився, що Маквріс хотів сказати, отак підморгуючи. Це він підсміювався з Олсона?

Худий хлопець на дереві мав прізвище Стеббінс. Він узяв свій номер, не підводячи голови, зовсім не розмовляючи з Майором, тоді присів біля стовбура. Гарреті цей хлопець якось вразив.

Під номером 100 був рудий хлопчисько з вулканічною шкірою. Його прізвище було Зак. Він узяв свій номер, після чого всі сиділи й чекали, що буде далі.

Тоді троє солдатів з бронетранспортера роздали широкі пояси з підсумками. Підсумки були наповнені тюбиками з пастою високоенергетичного концентрату. Прийшли ще солдати з флягами. Хлопці позастібали пояси й повісили на плечі фляги. Олсон опустив свій ремінь низько на стегнах, наче стрілець, знайшов у ньому шоколадку «Вейфа» й почав їсти.

— Непогано, — усміхаючись, відзначив він. Тоді глитнув зі своєї фляги, і Гарреті задумався, чи Олсон так лише грає на публіку, чи дійсно знає щось, що самому Гарреті невідомо.

Майор розсудливо оглянув їх. Наручний годинник Гарреті повідомляв про 8:56 — як уже так пізно? Живіт болісно скрутило.

— Добре, орли, ставайте в шеренги по десятеро, будь ласка. Без якогось конкретного порядку, можете стояти зі своїми друзями.

Гарреті підвівся. Він почувався заціпеніло, нереально. Так, наче його тіло належало комусь іншому.

— Ну, поїхали, — з-за ліктя промовив Маквріс. — Усім удачі.

— І тобі удачі, — сказав Гарреті, подивований.

— Я, мабуть, довбонувся, — мовив Маквріс.

Він раптом зблід і вкрився потом, уже виглядав не настільки в прекрасній формі, як раніше. Пробивав усміхнутися, проте йому не вдавалося. Шрам на щоці проступав, наче якийсь дикий розділовий знак.

Стеббінс підвівся й попростував у тил черги в десятеро завширшки й десятеро завдовжки. Олсон, Бейкер, Маквріс і Гарреті стояли в третьому ряду. У Гарреті було сухо в роті. Він замислився, чи не попити води. Вирішив, що ні. Ще ніколи в житті він настільки сильно не усвідомлював наявність у себе ніг. Задумався: може, залякнути й отримати квиток уже на старті? Задумався, чи не загнеться Стеббінс рано — Стеббінс із джемовим сандвічем і фіолетовими штаньми. Задумався, чи *сам* не загнеться першим. Задумався, як це буде, якщо...

Наручний годинник показував 8:59.

Майор роздивлявся кишеньковий хронометр із неіржавкої сталі. Він повільно підняв пальці, і все завмерло разом із його рукою. Сотня хлопців уважно за цим спостерігала, а тиша була жахлива, колосальна. Тиша була всім.

Годинник Гарреті показував 9:00, але піднесена рука не опускалася.

Ну *давай!* Чому він не дає старт?

Йому хотілося про це закричати.

Тоді він згадав, що його годинник на хвилину поспішає — можна було налаштувати свій годинник за Майоровим, але ж ні, він забув.

Майорові пальці опустилися.

— Усім успіху, — сказав він. На обличчі в нього не було жодної емоції, а дзеркальні окуляри приховували очі.

Вони вирушили, плавно, без штовханини. Гарреті пішов з ними. Він не заляк. Ніхто не заляк. Ноги пройшли за кам'яний стовпець парадним кроком, ліворуч був Маквріс, праворуч — Олсон. Звук кроків був дуже гучний.

Почалося, почалося, почалося.

Раптом у нього виник несподіваний нестямний потяг зупинитися. Просто щоб перевірити, що вони дійсно серйозно. З обуренням і невеликим страхом він відкинув цю думку.

Вони вийшли із затінку на сонце, тепле, весняне. Було приємно. Гарреті розслабився, засунув руки в кишені й підтримував один темп із

Макврісом. Група почала розбиватися, кожен переходив на свій крок і свою швидкість. Бронетранспортер брязкотів ґрунтовим узбіччям, розкидаючи тонку куряву. Невеликі радіолокаційні тарілки завзято крутилися, відстежуючи швидкість кожного Ходака через складний бортовий комп'ютер. Мінімально допустима швидкість була 4 милі на годину⁶.

— Попередження! Попередження, 88-й!

Ґарреті здригнувся й роззирнувся. Це Стеббінс. Номер 88 у Стеббінса. Зненацька його наповнила впевненість, що Стеббінс отримає дискваліфікацію просто тут, де ще видно стартовий стовпчик.

— Розумно, — промовив Олсон.

— Що? — запитав Ґарреті. Йому довелося докласти свідомих зусиль, щоб поворушити язиком.

— Він отримує попередження, поки ще свіжий, і прикидає собі, яке тут обмеження. Попередження легко позбутися — якщо пройдеш годину й не отримаєш нового, то попереднє згорає. Сам знаєш.

— Звісно ж, знаю, — відповів Ґарреті.

Про це було в посібнику. Дають три попередження. Якщо вчетверте сповільнишся менш ніж до чотирьох миль на годину... ну, Хода для тебе закінчиться. Але якщо маєш три попередження й зможеш пройти три години, то знову маєш чистий спокій.

— Тому тепер він знає, — додав Олсон. — А о 10:02 знову буде чистим.

Ґарреті йшов у доброму темпі. Він гарно почувався. Стартовий стовпчик зник із поля зору, коли вони досягли вершини пагорба й почали спускатися в довгу, порослу соснами долину. То там, то сям виднілися прямокутні поля з нещодавно розораною землею.

— Картопля, як я бачу, — сказав Маквріс.

— Найкраща у світі, — автоматично кинув Ґарреті.

— Ти з Мейну? — запитав Бейкер.

— Так, з південної частини.

Він дивився прямо перед собою. Кілька хлопців відійшли від основної групи на швидкості десь миль шість на годину. Двоє були в ідентичних шкіряних куртках зі, здається, орлами на спинах. Виникла спокуса пришвидшитись, але Ґарреті її придушив. Коли можливо, завжди заощаджуйте енергію — підказка №13.

— Дорога десь біля твого рідного міста проходить? — запитав Маквріс.

— Миль за сім від околиць. Думаю, мої мама з дівчиною приїдуть подивитися. — Він затнувся, тоді обачно додав: — Якщо, звісно, я на той час іще йтиму.

— Ой, та коли ми до півдня дійдемо, то ще навіть двадцять п'ятеро не вибудуть, — сказав Олсон.

Між усіма запала тиша. Гарреті знав, що так не є, і подумав, що Олсон також це знає.

Ще двоє хлопців отримали попередження, і попри те, що Олсон сказав перед тим, серце в Гарреті щоразу здригалось. Він обернувся подивитися, як там Стеббінс. Той досі був позаду, їв ще один сандвіч із джемом. З кишені рваного зеленого светра також стирчав сандвіч, третій. Гарреті задумався, чи це йому мама приготувала, а тоді згадав печиво, яке дала його мама — змусила взяти, наче відлякуючи цим злих духів.

— Чому людям не дозволяють дивитися початок Довгої Ходи? — запитав Гарреті.

— Погано впливає на зосередження Ходаків, — відповів різкий голос.

Гарреті обернув голову. То сказав дрібний, вовкуватий і вельми напружений хлопець із номером 5, припасованим до коміра куртки. Гарреті не пригадував, як його звать.

— Зосередження? — уточнив він.

— Так. — Хлопець наблизився й пішов поруч із Гарреті. — Майор каже, що дуже важливо на початку Довгої Ходи зосередитися на спокої. — Він рефлекторно притиснув великий палець до кінчика гоструватого носа. Там виднівся яскраво-червоний прищ. — Я погоджуюся. Захват, натовпи, телебачення — це все потім. Зараз нам усім треба просто зосередитися. — Він не відводив від Гарреті темно-карих очей з навислими повіками. Повторив: — Зосередитися.

— Усе, на чому я зосереджений, — це підіймати одну ногу й ставити перед другою, — сказав Олсон.

5-й, здається, образився.

— Потрібно йти в належному темпі. Потрібно зосередитися на собі. Потрібно мати План. Мене, між іншим, Гері Баркович звати. Я з міста Вашингтон.

— А я Джон Картер, — сказав Олсон. — Я з Барсума, планета Марс⁷.

Барковіч від образи закопив губи й відійшов назад.

— Я так бачу, в Ході не без поплавленого, — промовив Олсон.

Але Гарреті думав, що Барковіч мислить досить ясно, — принаймні доки через п'ять хвилин один солдат не крикнув:

— Попередження! Попередження, 5-й!

— У мене камінець у взутті! — жовчно відказав Барковіч.

Солдат не відповів. Він зіскочив з бронетранспортера й став на узбіччі дороги поруч із Барковічем. У руці солдат тримав хронометр із неіржавкої сталі, точнісінько як у Майора. Барковіч цілком зупинився й зняв взуття. Витрусив маленький камінець. Темне, напружене обличчя оливково-землистого кольору світилося від поту, але він не звернув жодної уваги, коли солдат вигукнув:

— Друге попередження, 5-й.

Натомість Барковіч обережно розгладив шкарпетку на дузі стопи.

— Ой-йой, — промовив Олсон.

Вони всі пообертались і йшли задки. Стеббінс, що так і тягнувся в самому кінці, пройшов повз Барковіча, навіть не вділивши йому погляду. Тепер Барковіч був зовсім сам, трохи праворуч від білої смуги, зав'язував шнурок.

— Третє попередження, 5-й. Останнє.

У животі в Гарреті виникло щось схоже на липку кульку слизу. Йому не хотілося дивитись, але також він не міг відірвати погляд. Ідучи задки, він не заощаджував енергії, але не міг нічого з цим подіяти. Він мало не відчував, як секунди Барковіча блякнуть, обертаючись на ніщо.

— Ой бляха, — сказав Олсон. — Придурок зараз отримає дискваліфікацію.

Але тут Барковіч підвівся. Він зупинився, щоб змахнути дорожній бруд з колін. Тоді перейшов на ходу підтюпцем, наздогнав групу, після чого вирівняв свій темп до звичайної ходьби. Пройшов повз Стеббінса, який так і не вшанував його поглядом, і порівнявся з Олсоном.

Він усміхнувся, блискаючи карими очима.

— Бачиш? Я щойно трохи перепочив. Це все згідно з моїм Планом.

— Може, ти так і думаєш, — сказав Олсон вищим голосом, ніж зазвичай. — А от я думаю, що ти просто зловив три попередження. За

якісь срані півтори хвилини тобі доведеться пройти три... бляха... години. Та й нахера було відпочивати? Ми щойно почали, Бога ради!

Барковіча це, здається, образило. Він попелив очима Олсона.

— Побачимо, хто отримає дискваліфікацію швидше, ти чи я, — відказав він. — Я все роблю за Планом.

— Твій План має підозріло схожі ознаки з субстанцією, яка в мене зі сраки вилазить, — сказав Олсон, а Бейкер гиготнув.

Шморгнувши носом, Барковіч помаршував повз них.

Олсон не втримався, щоб не вколоти його на прощання.

— Ти гляди не зашпортайся, хлопче. Попереджень більше не буде. Вони просто...

Барковіч навіть не озирнувся, й Олсон, згідившись, не договорив.

Тринадцять хвилин по дев'ятій, згідно з годинником Гарреті (він потрудився перевести його на хвилину назад), Майор піднявся на джипі на пагорб, з якого вони саме почали спускатися. Він проїхав повз них по узбіччі навпроти повільного бронетранспортера й підніс до губ матюгальник на батарейках.

— З приємністю повідомляю вам, що ви, хлопці, подолали першу милю своєї мандрівки. Також я б хотів нагадати вам, що найдовша відстань, яку Ходаки будь-коли пройшли в повному складі, дорівнювала сім цілих три четвертих милі. Сподіваюся, ви впораєтеся краще.

Джип рвонув уперед. Олсон, здавалося, роздумував про щойно почуту новину з неочікуваним, навіть зляканим трепетом. Менш ніж вісім миль, подумав Гарреті. Узагалі не настільки далеко, наскільки він уявляв. Він не очікував, що хтось — навіть Стеббінс — отримає дискваліфікацію принаймні до пізнього пообіддя. Подумав про Барковіча. Тому достатньо всього лиш раз за наступну годину скинути швидкість нижче від мінімальної.

— Рею? — Арт Бейкер. Він скинув пальто й повісив його собі на руку. — Ти з якоїсь конкретної причини рішив узяти участь у Довгій Ході?

Гарреті відкрив флягу й швидко ковтнув води. Прохолодна, смачна. На верхній губі залишилися краплини вологи, які він злизав. Було приємно, приємно відчувати таке.

— Навіть не знаю, якщо чесно, — відверто відповів він.

— І я тоже, — Бейкер на секунду замислився. — А на біг, щось таке, не ходив? У школі.

— Ні.

— І я тоже. Але це, певно, і неважливо, правда? Зараз.

— Зараз неважливо, — погодився Гарреті.

Розмова затихла. Вони пройшли через містечко з сільмагом і заправкою. На заправці на розкладних садових кріслах сиділи двоє літніх чоловіків, спостерігали їх важкими рептильськими очима старців. На сходах сільмагу молода жінка підняла свого дрібного сина, щоб той їх бачив. А ще кілька старших дітей, років по дванадцять, як на Гарреті, мрійливо спостерігали за ними здалеку.

Хтось із хлопців почав прикидати, яку відстань вони вже подолали. До задніх рядів дійшла новина, що довелося відправити другий бронетранспортер, з якого б наглядали за кількома хлопцями в авангарді — їх уже зовсім не було видно. Хтось сказав, що вони йдуть зі швидкістю сім миль на годину. Хтось сказав, що десять. Хтось авторитетно заявив, що хлопці попереду знесилились і вже отримали два попередження. Гарреті замислився: якщо це правда, то чому він їх не наздоганяє?

Олсон доїв «вейфу», почату ще на кордоні, і випив трохи води. Дехто також перекушував, але Гарреті вирішив зачекати, доки зголодніє по-справжньому. Він чував, що ті концентрати досить смачні. Їх ще астронавтам дають, коли ті в космос вилітають.

Кілька хвилин по десятій вони пройшли повз знак «ЛАЙМСТОУН 10 МИЛЬ». Гарреті згадав єдину Довгу Ходу, на яку йому дозволив піти глянути батько. Вони поїхали у Фріпорт і дивилися, як хлопці проходять його. Мама була з ними. Ходаки були втомлені, з порожніми очима й заледве помічали вигуки, помаху рук і постійний галас, коли люди підбадьорювали своїх фаворитів чи тих, на кого зробили ставку. Того дня тато сказав йому, що люди вишикувалися вздовж дороги від самого Бенгора. На півночі штату спостерігати було не так цікаво, а дорогу оточили щільним кордоном — мабуть, щоб вони могли зосередитися на власному спокої, як і говорив Барковіч. Але чим далі, тим, звісно, стає краще.

Того року, коли Ходаки проходили через Фріпорт, то вже пробули в дорозі понад сімдесят дві години. Гарреті тоді було десять років, і його все це захоплювало. Поки хлопці були ще за п'ять миль від

міста, Майор виголосив для публіки промову. Він почав із Суперництва, перейшов на Патріотизм, а закінчив чимось під назвою Валовий Національний Продукт — Гарреті перекрутив слово «валовий» на «каловий» і сміявся з цього. Він з'їв шість хотдогів, і коли нарешті побачив, як ідуть Ходаки, то обпісявся.

Один хлопець кричав. Це був найяскравіший спогад. Щоразу, як той хлопець ставив ногу на дорогу, то скрикував: «Я не можу. НЕ МОЖУ! Я не можу. НЕ МОЖУ!» Але продовжував іти. Вони всі йшли, доки останній не пройшов повз «Л. Л. Бінз» на шосе U.S. 1 і зник з поля зору. Гарреті був трішки розчарований, що не вдалося побачити, як комусь видають дискваліфікацію. Більше вони на Довгу Ходу не їздили. Того дня ввечері Гарреті почув, як тато нерозбірливо кричить на когось у телефонну слухавку, як зазвичай кричав, коли був п'яний чи говорив про політику, а мама десь неподалік своїм змовницьким шепотом просила його припинити, благала припинити, доки не почали прослуховувати⁸.

Гарреті відпив трохи води й замислився, як Барковічу це вдається.

Будинки вздовж дороги почастішали. Сім'ї сиділи в себе на газонах, усміхалися, махали, попивали кока-колу.

— Гарреті, — гукнув Маквріс. — Ти диви, диви, що там у тебе.

Гарненька дівчина років шістнадцяти в білій блузці й бриджах у червоний квадрат тримала в руках великий плакат, розмальований «меджик маркерами»: «ВПЕРЕД ҐАРРЕТІ НОМЕР 47. *Ми любимо тебе Рей. Ти наш мейнський*».

Ґарреті відчув, як у нього підіймається серце. Раптом він став абсолютно певним, що переможе. Безіменна дівчина довела це.

Олсон мокро присвиснув і почав совати випрямлений вказівний палець вперед-назад у кулаку. Ґарреті подумав, що це збіса, бляха, гидко.

У сраку підказку №13. Ґарреті підбіг до узбіччя. Дівчина побачила його номер і запищала. Вона кинулася до нього й міцно поцілувала. Ґарреті раптом спітніло збудився. Він міцно припав до її губ. Дівчина двічі делікатно просунула йому язик у рот. Заледве усвідомлюючи, що робить, Ґарреті опустив руку їй на округлу сідницю й м'яко стиснув.

— Попередження! Попередження, 47-й!

Ґарреті відірвався від дівчини й усміхнувся.

— Дякую.

— Ой... ой... ой, та *будь ласка!* — Очі в неї світилися.

Він спробував прикинути, що ще може сказати, але вже бачив, як солдат розкриває рота, щоб озвучити друге попередження. Гарреті кинувся до своєї позиції, відхекуючись і всміхаючись. Але все одно почувався трохи винним через підказку №13.

Олсон також шкірився.

— За таке я б і на три попередження погодився.

Гарреті не відповів, але обернувся й пішов задки, махаючи рукою дівчині. Коли вона щезла з виду, він обернувся й рушив міцним кроком. Через годину попередження згорить. Варто бути обережним, щоб не отримати ще одне. Але почувався він добре. Почувався дужим. Так, наче зможе дійти до самої Флориди. Гарреті рушив швидше.

— Рею, — не скидаючи усмішки, сказав Маквріс. — Ти куди поспішаєш?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ